

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5035/2025
27.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Радуловић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за шпедицију „Унишпед“ д.о.о. Јагодина, чији је пуномоћник Зоран Петровић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1370/24 од 19.11.2024. године, у седници одржаној 27.05.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1370/24 од 19.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 499/23 од 12.02.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је тужилац стекао својину по основу одржаја на делу непокретности у површини 205 м², на катастарској парцели бр. ... к.о. ..., која жичаном оградом раздваја делове предметне парцеле које користе тужилац и тужени, у мерама и границама ближе као у том ставу изреке, што је тужени дужан да призна и трпи упис овог права тужиоца у јавним књигама. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 169.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1370/24 од 19.11.2024. године преиначена је пресуда Основног суда у Јагодини П 499/23 од 12.02.2024. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац стекао својину по основу одржаја на делу непокретности у површини од 205 м² на к.п. бр. ... к.о. ..., која жичаном оградом раздваја делове предметне парцеле, које користи тужилац и тужени, у мерама и границама ближе као у том ставу изреке, те да тужени призна и трпи упис овог права тужиоца у јавним књигама, па је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове поступка од 257.450,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду по основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23) Врховни суд је одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Указивање тужиоца на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у поседу дела к.п. бр. ... к.о. ... од 1987. године у договору са правним претходником туженог, предузећем „Југошпед“, које је било тадашњи власник парцеле. Предметни део парцеле тужиоцу је дат како би на том делу складиштио робу, и он га од тада несметано користи. Тужилац се обраћао предузећу „Југошпед“ ради куповине дела парцеле, али до купопродаје није дошло. Садашњи власник предметне парцеле је тужени, који је својину стекао по основу Уговора о купопродаји непокретности овереним пред јавним бележником Мајом Величковић ОПУ: 63/2015 од 12.02.2015. године, на основу ког се и укњижио као искључиви носилац права својине у л.н. бр. ... к.о. Вештак геометар је извршио идентификацију дела предметне парцеле у мерама и границама које тужилац држи у површини од 205 м2, ближе описано као у изреци побијане пресуде. Тужилац је имао у својини суседну парцелу број ..., која се граничи са предметном парцелом, коју је пренео у својину супруги, а она је парцелу продала трећем лицу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је најпре оценио неоснованим приговор активне легитимације и усвојио тужбени захтев за утврђење тужиоцевог права својине на делу предметне парцеле на основу одржаја, оцењујући да је тужилац у непрекидној, савесној и мирној државини непокретности у периоду дужем од двадесет година и нашао да су испуњени услови из члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, оцењујући да је првостепени суд из утврђених чињеница извео погрешан закључак у погледу савесности тужиоца. По налажењу суда, државина тужиоца је несавесна из разлога што је исти знао да је заузео део парцеле туженог, с обзиром да је тај део парцеле добио на коришћење од правног претходника туженог и током претходних година покушавао да откупи део парцеле, из чега произлази да је сво време знао да парцела није његово власништво, те нису испуњени услови за стицање права својине на непокретности путем ванредног одржаја.

Ценећи ревизијске наводе тужиоца, Врховни суд налази да је правилна одлука другостепеног суда којом је одбијен тужбени захтев, уз правилну примену материјалног права.

Одредбом члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа регулисано је стицање својине одржајем, тако што је прописано да савестан држалац непокретне ствари на коју други има право својине, стиче право својине на ту ствар одржајем протеком 20 година. Одредбом члана 72. став 2. прописано је да је државина савесна ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова, а према ставу 3. ове одредбе, савесност државине се претпоставља.

Одржај је оригинаран, односно изворни начин стицања права својине, на основу државине одређеног квалитета и протекла времена. За стицање права својине путем ванредног одржаја потребна је савесна државина ствари и протек рока од двадесет година за непокретне ствари. Савесна државина постоји ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова, а држалац мора бити савестан за све време трајања државине. У конкретном случају, супротно наводима ревизије, тужилац није био савестан држалац на шта указује чињеница да је део парцеле добио на коришћење и да је покушавао током протеклих година да откупи од правног претходника туженог, те му је било познато да није власник исте. Због напред изнетог нису испуњени услови прописани одредбом члана 28. став 4. у вези члана 72. став 2. ЗОСПО за стицање својине одржајем. С тога неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Без утицаја су наводи ревизије да је до дана стицања права својине туженог на предметној парцели, тужилац спорни део непокретности држао већ више од двадесет година, с обзиром да несавесна државина не води стицању права својине без обзира на протек времена.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије којима се кроз указивање на погрешну примену материјалног права заправо оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити разлог за изјављивање ревизије сходно одредби члана 407. ЗПП.

Сходно наведеном, Врховни суд је применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић